

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 2.

V Ljubljani, 1. februvarija 1891.

Leto XXI.

Preproštega otrôka molítev.

Jézusek! tam gôri
 V svôjem zlatem dvôri
 Svéti križ držiš,
 Z ángelei sediš.
 Prve hláče nôsím,
 In klečé te prósim,
 Zdravja svojeji mámi,
 Ki me zjutraj drámi,
 Čése in umíva,
 Mèni srájêko síva,
 Sladkih jábolk réze,
 Ráda s krúhom stréze;
 Mléka píti dáje,
 Da ga še ostáje.
 Izpremljúj i vôdi,
 Koder kóli hôdi,
 Tudi mi očéta,
 Ki je gnál teléta

Pást na télêo stájo
 V trávník za ográjo.
 Črévlje mi kupúje
 Šíbo urezúje;
 Piščal mi obéta,
 Bič konôpen spléta:
 Pôtlej môja róka
 Srédi tnála póka;
 Málinêke mi stávi
 V cúrki na planjávi;
 Góbo nosi z bréze,
 Ptičke mi zaléze:
 Gráhljaste, rumêne,
 Písane, zelêne;
 Čmrlje mi pokáze,
 A nikdár ne láze. —
 On s seboj me vzáme,
 Kjér so v gózdi jáme,

Zajci i lisice,
 Kósi, jerebíce,
 Vólki i medvédje,
 Črédnikom sosédje.
 Kadar médved Jáka
 Kósmat prikoráka,
 Oče ga omáha,
 Da zbeží od stráha.
 Če se volk prikáze,
 S kólom ga namáze,
 Da nabít zadósti
 Spet izgíne v hôsti.
 Stóri mi še tó:
 Hrání prelepó
 Brátce i sestrice;
 A najprvo mèni
 V žgance žmítkov*) dèni!

Fr. Levstik.

*) Žmitki so skorup kislega mleka.

Opómnja. Ta prelepa pesenca slavnega našega pesnika je bila sicer vže tatisnena v našem listu 1880. leta na 168. strani; toda pozneje jo je Levstik nekoliko prenaradil in tukaj smo jo tatisnili, kakor izide v zbranih spisih Levstikovih, katere je uredil g. prof. Levec. (Ured.)

P e s.

(Ruski spisala E. Šelemetjeva; poslovenil A. Berce.)

I.

il je jasen, mrzel dan meseca grudna. Na Nevskem prospektu ¹⁾ so bile izložene za stekli velikih trgovskih zalog drage a krasne drobnosti. Vse polno ljudij je hodilo po ulicah.

Tù prideta dve deklici v visokih ovčjih čepicah in se ustavita pri prodajalnici cvetic z razkošnim zelenjem in krasnimi cvetovi. Mimo pride guvernanta ²⁾ z dvema majhnima otrokoma pred seboj. Kakor ogenj so žarela od mraza mehka ličeca otrokoma. Dospela sta do sladličarnice. ³⁾ Iz oken so gledali kaj vabljivo ukusni pirožki, konfekti, razno pecivo, prekrasno izdelana vaška hišica od sladkega kruha, s slamo pokrita, posuta s sladkornim snegom, z lesenimi vratici, z navesami in oboknicami pri oknih. Otroka se obrneta, povesta nekaj guvernanti in vsi trije stopijo v sladličarnico.

Veselo se kreta mladina po Nevskem in raduje jasnega solnea. Celó starčki se opogumijo in veselo zró njihova zgubančena lica izza privihanega bobrovega ovratnika. Saní škripljejo po gladkem snegu, kraguljčki srečajočih se konk ⁴⁾ zvonkljajo, glasno sôpejo dirjalci, katere naglo gonijo po ulicah. Povsod je blesk in gibanje.

Na oglu ulic baš na pragu pred cerkvico ustavil se je rujav psiček, kateremu se se zapletale dolge, suhe noge. Boječe se je oziral na vse strani, pogosto počenil na koščeni zadek, vsak trenotek pričakujoč, da ga sune kdo mimogredočih. Razmišljeno je pogledaval préd se, očitvidno si ni upal iti s stopnic ter se pomešati v množico. Suha rebra njegovega dolgega telesa so bila pokrita z dolgo rujavo dlako ter so štrlela iz obeh bokov; rep je bil plašno povešen mej suhima zadnjima nogama, gobček se je podaljšal, ušesi se povésili, oči so gledale boječe, tožno. Tresoč se po vsem svojem suhem telesu, odloči se naposled vender, iti s stopnic. Plaho se ozirajoč prehodil je ulice in se ustavil pri prvej prodajalnici.

Na širokih podoknicah so bile razpoložene razne ukusne stvari, recimo: tolste klobase, mastni jeseter, okajene ribice v pletenih košaricah; zopet različne druge ribice so visele z repi nizdolu ob oknu. Na vse to je pogledal skozi steklo rujavi psiček in užalostilo se je v njem pasje srce: oko vidi, a pod zobé ne pride nič. Sicer se pa še ni osrčil, obrnil se in šel dalje. Ko ide nekaj korakov naprej, ustavi se novič pred durmi neke zaloge. Široko se razpahnejo vrata in debela gospa stopi na ulice z velikimi zavitki v obeh rokah.

Jedva je gospa izstopila, takój so se zaprla težka vrata za njó.

¹⁾ Nevski prospekt = glavne ulice v Petrogradu.

²⁾ Guvernanta = ženska, ki se najemlje v družino, da uči in vzgaja otroke.

³⁾ Sladličarnica = vrsta pekov za imovite ljudi, kjer se prodajajo poslaščeni pirožki, konfekti in razne slaščice.

⁴⁾ Konk = voz z vpreženimi konji, ki teče po relsih, položenih po ulicah in prevažá ljudi na razne kraje mesta za majhno plačilo.

Nù, rujavemu psičku je jelo dišati nekaj omotno ukusnega iz prodajalnice. Zacvilil je tihoma, tešči, lačni želodček ga je zabólel in še celó v glavi se mu je jelo sukati. Pozabivši svoj prejšnji strah, hiti na vse kriplje, da bi dohitel gospo z zavitki. Vže je bil blizu nje, vže je zaduhal ukusni duh neke mastne, užitne stvari, kar skoči nagloma nanj — Bog si ga vedi odkodi — visok, dolg, gladek pes; siva dlaka se sveti na njem, ušesi mu stopati po konci, gleda gosposko in resno. Pritekel je in se ustavil ter pomahaval z repom, ki je bil dolg, kakor palica. Rujavi psiček počene s svojim suhim životom na mrzli kaméni tlak ob hišah in tako pokorno, tako ponižno, tako žalobno gleda surovemu psu v njegove tópe okrogle oči, da je ta takój — morda se je sramoval — mahnil z repom, odšel od njega in stekel za gospodarjem, da bi ga dohitel.

Ko psička popusti strah, izgubil je vže izpred očij óno gospo z mastnimi zavitki. Sicer bi se ne drznil teči za njo, ali jedel bi rad, tako zeló bi rad kaj jedel . . .

In psiček jame gledati vsem šetalcem v oči.

Tu gresta dve gospé v črnih barhantnih kožuščkih, v lepih visokih čeveljčkih, gresta skupaj in se razgovarjata takó prijateljsko in veselo, še celó smejeta se. Rujavi psiček stopi k jednej izmej njih, jame se plaziti okolo barhantnega roba njenega kožuha ter laskavo in žalostno gledati v njene oči. Skače okolo nje in nekoliko pred njo, in jej gleda v lice z žalobnim, prosečim očesom, toliko, da ne reče: dajte mi vender kaj jesti. Glejte, kako sem lačen! Nù gospé gresta naprej, veselo se pogovarjata ter niti ne opazita ubogega psička, ki leta okolo njih.

Nekolikokrat se jima psiček zagleda v oči — a nič se ne kaže! Končno zaostane nekoliko za njima, pogleda po mimoidočih in potem se odloči še jedenkrat poskusiti svojo srečo. Da-si se omenjeni gospé ne brigata zanj, vender ga ne preganjata in ne bijeta, vsaj to je dobro; nù drugi, sam Bog si ga vedi, kako grdo bi ga gledali, če bi se jim upal blizu.

Psiček pribeži zopet od zadej in zadene se z gobčkom v mehko barhantno obleko, potem utakne vso glavo skozi, — gospe se umakneti. Grbasti psiček se urine ves mej njiju ter hoče s prosečim očesom pogledati jima v oči, ali nagloma zakričita obe gospé in skočita druga od druge. Psiček se ustraši ter skoči s kamenitega tlaka, a gospé se zopet združita. Jedna izmej njiju se ozrè sè studom na psička ter reče: „Fej, kako zopern pes je to! In da meščani kaj takega gledajo in pripusté?“ Ker si psiček ne upa stopiti več na kaméni tlak, zbeži ob strani dalje. Beži mimo izvozčka, ki je teptal poleg svojih sank ter si grel od mraza otrpli nogi. Izvozček ugledavši psička, zavihtí bič, da bi ga oplazil po koščenem boku; nù pogledal je natančneje, premislil se, povetil roko ter nadalje korakal pri sankah. Psiček zavije zopet na kaméni tlak ter se jame sukati okolo nog dveh časnika-karjev, ki sta se ustavila poleg pekarije. Časnikarja ga gledata ter nič ne rečeta. Psiček čaka, čaka, pogleduje jima v oči, a kaj bi mu mogla dati? Morda časopisov? Tega psičku pač ni treba.

Psiček beži dalje. Tù ga doideta dve hitro stopajoči deklici, osem, devet let stari; prva ima kožušček z belim, druga s sivim obšivom, a roke so jima skrite v majhnih, lepih muftah. Psiček jima pogleda v oči in zdelo se mu je, da imata dobra in mila otročja obrazka.

Opogumni se in teče za njima. Gleda jima v lice s svojim umnim, otožnim pogledom, in celó solzé mu plavajo v očeh.

Opazivši psička, ustrašita se deklci in se mu izogneta. Psiček se strese in zbeži od njiju, vzdigne še više svoj grbasti hrbet ter se boječe ustavi pri odprtih vratih visoke bele hiše.

Deklici prideta mimo psička, ozreta se in zasmili se jima.

„Kako ubog, suh pes!“ reče prva.

„Dà,“ — reče druga — prav ustrašila sem se ga.

„Ko bi imeli sè sebjó košček mesá ali vsaj kruha, dali bi ga ubogej živali, da bi jedla“ — reče prva.

„Dà,“ — odgovori druga.

„Jaz utaknem jutri v žep košček pirožka,“ reče prva.

Deklici otideta, a psiček še vedno stoji nasproti vratom ter žalostno gleda v velik, prazen dvor. Naposled mu prežene glad ves strah in psiček se odloči iti v ptuj dvor in si ondù poiskati kako stvar, da jo povžije, bodi si vže suho črevo od klobase, ali košček surove skorje, katero je kdo vrgel slučajno skozi okno. Kakor bi trenil, zgine na dvor ter se plazi boječe ob stranéh hiše, da bi izvohal, bodi-si tudi kako ostudno stvar, s katero bi utolažil mučni glad v svojem praznem želodeci. Ali vse zamán: dvornik pri tej hiši je bil jako natančen človek, in njegovo dvorišče je bilo snažno in čisto pometeno, da bi se niti treska ne dobila v nobenem oglu.

Nesrečni psiček sklone otožno svoj gobček ter povéši rep. Vrne se zopet na ulice. Tù stopi nek deček skozi vrata z drvni v naročji; ko ugleda ptujega psa na svojem dvorišči, razjezi se, vrže hitro drva na tla, zagradi debelo poleno, zamahne in je vrže na grbasto žival, ki se trese od gladi in mraza. Pes se zgrudi pod udarcem, žalostno zacvili in se vleče iz dvorišča hrôm, s prebito zadnjo nogo. Deček pogleda za njim, molče pobere drva ter izgine skozi druga vrata.

Rujavi psiček prišedši na ulice, jame se zopet plaziti mej ljudmi, vedno z óno gorečo prošnjo v otožnih, zdihujočih očeh. Ljudje se zadevajo ob psička, ustavljajo in umikajo se mu, ter hodijo dalje.

„Kako suha žival!“ omenila je glasno neka žena ter se ustavila za trenotek pred njim. „Kako nespametni so vender gospodarji: psa imajo, pa mu ne dadó jesti!“

In žena je zmajala z glavo.

„In če bi stekel od gladi, koliko ljudij bi bilo nesrečnih po tej grdobi!“ pristavila je še žena in šla hitro svojim potom.

„Tetka, vsaj skorjico!“ rekel bi jej spremljajoči jo pes, ko bi znal govoriti.

Tù stopi prikazček iz prodajalnice, zadene ob psička, ustavi se ter ga silno brene v bok s koncem svojega črevlja. Psiček se strese, omahne z vsem svojim suhim telesom na stran, britko pogleda za prikazčkom ter se splazi k bližnji hiši. Tresoč stiska se tam ob izstopku sosednje stene.

Mimo njega pride deklca, preprosto oblečena. Pogleda na ubogo žival, ozrè se na levo in desno ter išče nečesa z očmi. Še jedenkrat se ozrè po psu, preide hitro ulice ter zavije za bližnji ogel.

Ta deklca je vže dolgo sledila za nesrečnim psičkom in videla, kako je uboga žival s prosečimi očmi pogledavala v obraz mimogredočim: umela je, da jih

pes prosi kruha — to se mu je videlo iz njegovih umnih, otožnih očij. Dvakrat je šla deklica mimo šetalcev in prišla blizu psa, ali psiček, kakor navlašče, ni obrnil glave proti njej, nego šel je in gledal v oči tem, kateri se zanj prav nič niso zmenili. Glasno poklicati psa ali še celó hiteti za njim, to je bilo deklici neprijetno. — bala se je, da bi je ljudje ne začeli gledati, ali za psa jej je bilo vender le žal.

Videla je, kako se je pes ustopil pred odprta vrata, kakó je gledal v dvo-rišče in kakó je naposled smuknil skozi vrata.

„Nù, bode vže našel kaj, da bode jedel,“ mislila si je deklica in šla naprej . . . Ali kmalu je bil psiček zopet zunaj in se jel mešati mej noge šetalcev, samó da je zdaj vedno izmikaval zadnjo nogo. Deklica je šla zopet za njim in videla, kakó ga je sunil prikazček s črevljem v njegove suhe kosti, in kako se je ubogi psiček stiskal tresoč se ob izstopku stene.

Na drugem oglu je bila pekarija. Deklica prehodivši ulice, stopila je tù noter in vže na pragu zaklicala:

„Dajte mi za kopejko črnega kruha!“

Pekár vrže na tehtnico kos suhega kruha, stehta ga in hoče zaviti v papir.

„Ni treba,“ reče deklica, položi kopejko na mizo, vzame kruh in hiti iz pekarije. Ko preide ulice in dospeje na ono mesto, kjer je ubogi psiček stal stiskaje se ob steno, vže ga ni bilo več tam. Deklica pogleda naprej, pogleda nazaj, — a nikjer ga ni bilo! Gre nekoliko korakov dalje, zopet se ustavi, pogleda nazaj, pogleda po ulicah, — pes se je izgubil, in ravno sedaj! In dolgo je hodila deklica in gledala, kje bi dobila ubogega psička, in očitala si je, da se je obotavljala ter ni vže poprej dala ubogemu lačnemu psu zalogaj kruha.

Šla je mimo neke prodajalnice in se ustavila nehoté pred oknom: prelepo ovratno okrasje iz dragocenih kamenov, podobnih demantom, ležalo je na črnej barhantnej blazinici in se lesketalo v vseh barvah mavričnih. Mnogo uhanov in spon, dragocenih in umeteljno narejenih, čisto zlatih in z dragocenimi kameni, udelanimi v zlato, razloženo je bilo po barhantu. Tù so tudi igle, natakne v majhno barhantno blazinico z udelanimi smaragdi, demanti, koralami, ametisti in jahonti.

Deklica se zagleda vá-nje. Prišla je namreč nedavno s kmetov in videla tù prvič v svojem življenji tako bliščobo.

„Ali kaj pomaga, ves dan ne moreš stati pri oknu!“ déje deklica, vzdahne in gre dalje. Treba jej pohiteti domóv, ne zato, ker ima daleč, nù hodi vže dolgo; nè, nè, ustaviti se mora še pri kakej izložbi! In tu so še cvetice in slike, katere ima ona tako rada.

Psiček pa le ne gre deklici iz spomina: kadar koli se spómne, kako je suh, grbast, kako ima otožne, rekel bi — skoraj človeške oči, zasmili se jej, tako zeló se jej zasmili.

„Bodem ga vže kje dobila,“ misli si deklica. „In kam neki bi bil šel? Saj se je vedno le na tej strani sukal. Daleč ni mogel oditi!“ To rekši, neče se več ustavljati pred izložbami, le mimogredoč se še ozira v okna. — Tu je izložba ur. Bog moj, koliko ur! Večje stenske in manjše žepne, še celó zlate! Kako krasna namizna oprava! kako čudovito lepo delo! — A zopet se vrnejo njene misli k ubozemu psičku. — Ubogi, nesrečni psiček! kakó je vender zašel v tolpo ljudij v Nevskih

ulicah? Gospodarji ne morejo biti dobri, ako imajo psa, pa mu ne dadó jesti. Tega si niti misliti ne morem, da bi psiček ne imel gospodarja! — Jabolka, grozdje, hruške, jejmína! kako je to vse lepo izloženo, — kar gledala bi! — Pariške steklene pletenice! Nè, tu se moram ustaviti!“

Dolgo stoji deklica in radovedno gleda različne, krasne drobnosti; gleda ter se ne more nagledati in načuditi dosti; kako so vender ljudje bistroumni, da izdelujejo take umeteljne stvari.

„Nè, čas je, da grem,“ reče nasmehnivši se ter se odpravlja od okna. Nekaj časa gre, zamisli se ter sklone glavo. Nagloma se strese in ozrè: takój za njo stopa nek visok gospod s črno brado in jej potoma nekaj govori. Ona ga ni dobro razumela, kaj je govoril. Ko mu pa še jedenkrat pogleda v oči, prestraši se njegovega drznega pogleda in se spusti skoraj v jednej sapi h konki, katera se je baš ustavila bila. Ondù se še le odsópe in umiri. Konka se jame premikati. „Kje neki bode prenočil ta nesrečni psiček?“ misli si deklica ter gleda skozi okno naglo drdrajoče konke. — „Ali se ga bode kdo usmilil? In, zakaj ga nisem poklicala takój, ko sem ga ugledala, zakaj se mu nisem dobrikala in ga vzela s sebjó?“ In deklici se je jel ubogi psiček tako smiliti, da se jej je oko zasolžilo. Misli si je: psiček utegne priti na kak samotni kraj in ondu ga bodo pobili s kamenjem kaki hudobni dečki sebi v zabavo, in ščuvali bodo nanj pse. Konka zvoní in zvoní z zvončkom; guga se, ropoče na prehodih in ovinkih s kolesi. Tù! zdaj smo domá. Konka se ustavi. Deklica izstopi: tu je njen dom, tu stanuje. Deklica hiti gori, stopi v malo, ozko sobico z jednim oknom, sleče kožušček in se vrže na posteljo. Danes je tako trudna . . . Pouk, ki ga dobiva v mestu je sicer po ceni, a hoditi mora daleč! Trudna je, v glavi se jej vrti. „Ta neprijazni gospod, kaj neki je hotel?“

In vender, kako lep je Petrograd! Vse je živo, vse se bleští! Zdajci se nagubanči deklici čelo, tresó in odpirajo se jej bleđi ustnici. Tiho vzdihuje, a izpod dolgih njenih trepalnic se uderó debele, grenke solzé.

O čem neki sanja? — Bog si ga vedi! Morda sanja o ródnej priprostej hišici v samotnej vasi; o majhnem senčnatem vrteci, polnem prijetne vonjave belo-rožnih listkov cvetočih jablan; starka-mati bega od jutra do večera za gospodinjstvom; mali brateci, sestre in . . . in njihov zdravi, kodrasti Žučka, vedno tako zadovoljen, vesel, laskav, ki zarohni s silnim in glasnim lajanjem, če se le ptuj človek približa njihovemu malemu zelenemu vaškemu dómu . . .

Stemilo se je. Po ulicah so prižgali svetilnice. Zablestéla so stekla izložb, zaigrale so v raznobojnej luči dragocene drobnosti, izpostavljene po oknih.

A rujavi psiček je le še bežal in bežal dalje. Na mostu sreča dečka, ki nese metle v rokah. Deček ugleda psička vže iz daleč in si misli napraviti ž njim zlóбно šalo. Gledal je na stran in se delal, kakor bi se niti ne zmenil zánj. Ko se pa psiček približa k njemu, nagloma zakriči, zažvižga in jame mahati z metlami po ubogej, plašnej živali. Psiček se valja in brca onemoglo z nogami. Deček se smeje. Potem si naloži metle zopet na ramo ter otíde kakor bi se ne bilo prav nič zgodilo.

Psiček, onemogel strahú, gladí in mraza, zbere vse svoje moči, beži preko mosta in zavije iz sovražnih mu ulic na levo. Pri nekej prodajalnici se ustavi, ker čuti, da ga zapuščajó moči. Nekaj posebnega se je zgodilo ž njim: majal se

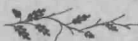
je na vseh štirih nogah; noge so se mu šibile in omahnil je na mrzli kameni tlak. Zavedel se je še le tedaj, ko je nekaj hudo udarilo na njegova ušesa in prišel mimo njega nek gospod, cokljajoč z visokimi vrhnjimi črevlji. Nu, odkod tako prijeten in ob jednom mučno vabeči duh? Psiček se strese po vsem telesu in odpre oči. Gospod je šel mimo in nesel sè sebjó pod pazduho nekaj v bel papir zavitega. Od tod torej ta prijetni duh! Prvi trenotek je mislil psiček skočiti in teči za gospodom, ali premislil si je: saj je vže skušal ganiti ljudi, in s kakim uspehom? Psiček vzdihne globoko, globoko, po človeško rekel bi in — zopet zatisne trudne oči.

Gospod je vže otišel, njegovi koraki so utihnili v mrzlem nočnem zraku. Nu, ta prijetni duh ne da psičku pokoja! Zopet odpre oči in obrne gobček. In nakrat opazi, da je na oknu, pod katerim leži, razloženo mnogo, mnogo ukusnih stvari: cele vrste tenkih klobas, razobešenih na oknih, a na belej skledi ob strani cela prašičja glava; v istej vrsti prekrasna gos in mnogo mnogo drugih ukusnih jedil.

Psiček je pozabil, da je v oknu debelo steklo in skočil je z vso močjo vanj, zadel z glavo in besno prasnil po steklu s svojimi suhimi, umazanimi nogami.

Naglo so se odprla vrata od prodajalnice in skozi nje skočilo je na ulice nekoliko prestrašenih prikazčkov. Skočili so k psičku, upili so in ga suvali. Sreča, da ni nobeden izmej prikazčkov utegnil vzeti palice s sebjó! Ko se ubogi psiček zopet zavé, zbere vse svoje moči ter se vleče na drugo stran ulic, kder izgine v nočnej tmini.

(Konec prihodnjič.)

Tudi od vrabcev se lahko učimo.

(Iz knjige: „Matéri douška,“ nap. V. Sokolová; posl. —è.)

Pri Radóševih bi bilo lahko kakor v nebesih. Gospod Bog je dajal roditeljem in otrokom zdravja, blagoslavljal očetov zaslužek, da otroci niso poznali nikakeršnega nedostatka a vender ni bilo pri Radóševih kakor v nebesih. Zakáj? Zato, ker so imeli mali Radóščeki to veliko napako, da so se drug z drugim prepirali. In zato je bila večkrat žalostna njihova mati. In kako bi tudi ne bila žalostna, ker je čula prepir mej otroci za vsako malenkost, dà, za najmanjšo stvarco. Uboga mati! komaj bi bilo, da bi imela vedno pripravljeno tehtnico, ko je rezala krajčke kruha in jih mazala sè surovim maslom, da bi ne bil jeden za spoznanje večji od drugega. Saj se je čulo vsak trenotek:

— Ti imaš večji krajček!

— In ti imaš več surovega masla! —

— Ti si dobila večje jabolko! —

— Počakaj, ti imaš več suhих češpelj kakor pa jaz! —

— Pusti mojo puničko, ona je moja, tebi je ne posodim! —

— Daš mi hitro knjižico sè slikami, meni jo je prinesel sv. Miklavž, a ne tebi! —

Takó je bilo pri Radóševih, takó.

Mati jih je opominala ljubeznivo, a vender vse to ni nič pomagalo. Zato je hitro završila take prepire. Vzela je Janezku večji krajček in Vojtehu bolj namazani kruhek ter ni dala nobenemu ničesar. Obá sta morala brez večerje v posteljico. Vzela je Marijci puničko in Barici knjigo, dala obema nogovice in jima ukazala mirno plesti.

Vender je bolelo dobro mater, ker ni mogla ne z lepo besedo, ne sè svojo ljubeznijo narediti, da bi se otroci nekoliko bolje ljubili in spoprijaznili; zato je postajala dobra mati vedno žalostnejša.

Bilo je nekega dne po zimi, ko so se otroci začeli zopet grdo prepirati pri južini zaradi krajčkov. Vsakemu se je zdelo, da ima drugi večji, mastnejši in bolj namazan krajček, nego li on sam.

Mati jih je žalostno pogledala, in ko jih ni moglo umiriti materino oko, vzela jim je krajčke, zdrobila na drobtine, odprla okno in posipala ob robu okna ptičkom.

Še so stali otroci začudeno pri mizi, ko je prišla tetka z malo Milko obiskat mater. Otroci so se veselili, misleč, da bode zaradi tetinega prihoda mati pozabila, kako so se nespodobno prepirali mej seboj. Sedli sta mati in tetka, da se porazgovorita, a Milkico so povabili otroci k igri.

V tem je tlesknila Milka z rokama in vzkliknila: „Pogléjte, pogléjte, mamica, ptička na oknu!“

In res je stal na oknu vrabec. Natezaval je vratek, pogledaval v sobo in — zób! zgrabil drobtinico in frk — ž njo!

— O jej, to je škoda, da je odletel — žalila se je Milka.

— Saj se še povrne — obljubovala jej je mati. — Pokusil je le drobtinico, če je dobra in odletel poklicat svoje bratce in sestrice: Poletíte hitro, poletíte, dobri ljudje so nam pripravili kosilce! Bilo bi mi pač neprijetno, če bi jedel sam. Pokažem vam pot do okenca. Tam bode za vse nas dovolj kosila. Poletíte z menoj! —

— Le pazi, videla bodeš, da se povrne! — pristavila je še Milkina mati.

Milka je pazila in z njo so pazili tudi ostali otroci. In res! Za nekaj trenutkov povrnil se je vrabček, a ne sam: „Zób, zób, zób,“ delalo je poleg njega še pet njegovih bratcev.

— O jejmina, kako je to lepo! — veselila se je Milka. — „Mislila sem, mamica, da se le šališ, a vrabček je res odletel po svoje bratce. To mi je zelo všeč od tega drobnega ptička, ker je tako iskrén“ — govorilo je dobro dekletce in stopalo na prste, da bolje vidi ptičke.

— Izvestno sramoté ti ptički mnoge otroke, da-si se o njih govori, da so nerazumne živalce, a otrokom dal je gospod Bog pamet — dejala je Milkina mati.

Radóševi otroci so zarudéli in povesili oči. Čutili so, da govori tetka resnico, zato so se pa bali pogledati v njo. Vender dobra tetka ni znala ničesar in se čudila, da so otročiči danes takó tihi.

A njihova mati je le vzdihnila in molčala.

Bilo je vže zvečer, ko sta tetka in Milka vže davno odšli, ko so se okrog Radóševe gospé zbrali vsi otročiči.

— Mamica — začela je boječé Marijca.

— Kaj hočeš? — poprašala je mati.

— Mamica, mila mamica, ne huduj se na nas. Nikdar se ne bodemo več prepirali in zavidali drug drugega! Nečemo biti slaběji od nerazumnih ptičkov. Samó še danes nam odpusti, ker smo te razžalili.

In na obrazkih vseh otrok je sijala prava volja poboljšanja, takó da jim je rada odpustila dobra mati. In od tega trenutka bilo je pri Radóševih kakor v nebesih, ker se otroci niso nikoli več prepirali.

Pridni perici.

Otroci ne smejo umázani biti,
To pravijo vedno nam v šoli, domá,
Zatorej se mora vsak zjutraj umiti,
Opráti obleko, ko madež imá.

Le urno namakaj, ožemaj Angéla,
Kar robcev imave, predpasnikov, kril,
Jaz bodem pa trdno na vrv jih pripéla,
Da veter močan jih ne bode odvil.

Oj, toliko dela! kedaj pa kosilo
Kokošim prinesem? Petelin je hud.
Petelin počakaj! Najprej je perilo,
Potem pa bom tebe se spomnila, put.

Fr. Krek.

Povest starega vrabca.

(Spisal — è.)

Aj takega pa še niste slišali svoj živ dan ne, prijateljčki moji! In vender je prava gola resnica, le verujte mi! Zanesete se lahko ná-me, ker sem slišal to povest iz neposrednega vira, iz ust starega vrabca, kateri me je obiskal nekega dne. A to je bilo také-le:

Nekega dne zjutraj sem zračil svojo zaduhlo sobico, stal v toplem kožuščeku pri odprtem oknu in gledal na vrt, ki se je razprostiral pred mojim stanovanjem. Goste snežinke so naletavale in padale tjà, kjer je ležalo vže toliko njihovih zvezdastih sestric, katere so natkále materi zemlji prekrasno, sneženo odejo. Drevesa so žalostno povесila svoje gole veje, katere so se šibile pod težkim bremenom. Bilo je vse tako mirno, tako mrtvo okolo mene.

Takrát je priletel od nekód vrabček in se oglasil: živ, živ!

— Živ si, živ, — dejál sem jaz — in vender nimaš kaj jesti. To je hudo! Nù, strpi se malo, morda se vender dobode tudi zate kaj, bedni beraček — mislil sem si in odhitel po posodico, v katerej imam vedno kaj malega pripravljenega za take nepričakovane goste. Zagrabil sem krušnih drobtinic in prosá in je posipal po oknu.

Razumel me je moj gost. Nič se ni branil tega zajutreka, priskaketal je na okence in začel spravljati zrnce za zrcem, drobtinico za drobtinico v svoj gladni želodček. In dišalo mu je, ker drugače ne bi tako veselo majal z repkom in se mi zahvaljeval za vsako zrnce, priklanjevaje se mi z glavco.

— Hvala vam, dobri gospod, ustregli ste mi zelo — dejál mi je laskavo, ko je potolažil prvo potrebo. — Sedáj sem zopet malo živ, živ, živ! —

— Saj se vam vrabcem po zimi res nič kaj posebno dobro ne godi. Mraza in gladú se navžijete do sita! —

— Prav taka je, gospod! — odgovoril mi je vrabček. — In če se k tema dvema nadlogama pridruži še starost, potem pa je res huda siromašnemu vrabcu. Jedva ostane živ, živ, živ! —

— Nù, to vaše kosilce mi je privezalo zopet malo moje življenje! — nadaljeval je za nekaj časa zopet moj gost. — Kako naj se vam zahvalim? Ali se vam morda poljubi poslušati povest mojega življenja, bodete saj znali kaj siromašni vrabec vse doživí in prebije na tem božjem svetu! —

— Veselilo me bode! — odgovorim jaz.

— Poslušajte toraj! — dejál je in začel také-le:

Zagledal sem beli svet pod streho sv. Martina. Bilo nas je otročičev šest na številu, sami mali razposajenci in nagajivei. Roditelja sta nam jedva nanosila zadosti gosenic in drugega mrčesa. To je bilo čivkanja, ruvanja in drenja, ko se je kateri od njih vračeval z gosenico v kljunu. Vsak je hotel, da bode njegova in v svojo sramoto moram priznati, da sem največkrat jaz, prvorojenec in najmočnejši, vzel svojim mlajšim bratcem masten zalogajček. Ej, bilo je veselo življenje, tam pod streho sv. Martina. Streha nad cerkvico je dokaj prostorna in mnogo vrabčevih rodovin se je nastanilo tamkaj. Čivkanje glasilo se je od jutra do mraka. A ko

so nam peroti nekoliko vzrastli, takrat je bilo še le veselo! Letali smo k svojim sorodnikom, pomenkovali se, čivkali in pregledali vse podstrešje. In ko smo prvič vzleteli na bližnje drevo in iz tega na drugo in takó naprej od drevesa do drevesa od grmička do grmička, takrat sem mislil, da je ves svet moj. S prva sem še nekoliko poslušal svoja roditelja, katera sta nas z glasnim čivkanjem opominjevala in svarila, ali skoraj mi je to presedalo in postal sem sam svoj gospod. Letal sem do mile volje, veselil se svoje svobode in glasno čivkal. Le na večer povrnil sem se domóv, tjà na podstrešje k sv. Martinu, a pozneje je tudi to izostalo. In kaj bi še, saj sem bil mlad in živ!

Ko sem bil še v svojem rodnem gnezdu in začel skakati po podstrešji sv. Martina, vže takrat sem se nekoliko seznanil sè sosedovo Čivko. Bili smo si nekaki daljni sorodniki. In ko mi pozneje ni več ugajalo brezskrbno, nerodno pohajkovanje, mislil sem si: Hm, kako bi bilo, če bi se ti nerodni rogovilež oženil? Bilo je lepo poletje, vsakovrstnega živeža dosti in jaz lehkomišlenec nisem mislil na prihodnost in — oženil sem se. Nihče drug nego sosedova Čivka postala je moja ženica in to ni, kar si bodi! Bila je bogata, znamenite rodovine in imela snubačev na izbero. Ali bil sem jaz tudi brdák in korenjašk, pa sem jo naposled vender le dobil. In takó sem postal mož ter si nakopal na glavo mnogo nepotrebnih skrbij.

To je bilo veselja, ko sva si prvič spletala gnezdece v starej jablani, in kaj še le tedàj, ko je v njem čivkalo petero nagajivčkov. In vender ni dolgo trajalo to moje veselje. Čivko raztrgal mi je nekega dne, ko je brezskrbno pobirala zrnea na županovem dvorišču, óni veliki, marogasti maček, a otročiče so mi nekoliko dnij pozneje pometali iz gnezdeca hudobni otroci in jim zavili tenke vratove. A jaz sem ostal sam in žalosten na tem božjem svetu.

Nič več nisem bil vesel. Letal sem žalosten okrog in zobal le toliko, da nisem poginil od gladú. Vender maščevati sem se hotel onemu mačku, kateri je uničil mojo srečo.

K županovim je hodila lisica po kokoši. Jezilo je to starega župana in nastavil jej je ne daleč od kokošinjaka železno past, češ, naj se ulovi zvita tatica. Ogleđaval sem jaz dolgo časa tisto nevarno pripravo, nazadnje sem si pa mislil, da bi ne bilo napačno, če bi tudi hudobni maček malo poskusil, kako zagrabi tista huda železna past, saj nosi stari grešnik dovolj grehov na svojem marogastem hrbtu, a za lisico je še zmirom dovolj časa. Kar sem mislil, to sem zvršil. Priletel sem ravno takrat, ko se je maček po dvorišči sprehajal in si izmišljeval nove pregrehe, na županovo dvorišče, začivkal in brskal sem kakih deset korakov od mačka po pesku. Hitro me je zapazil stari hinavec in se potuhneno plazil proti meni. A tudi meni niso vrane možgan izpile, da bi ne bil toliko razumen, in ne odletel še za časa ter se zopet ustavil kakih deset korakov od mačka, vedno bliže proti pásti. To se je ponavljalo, dokler se nisem ustavil prav tik nastavljenega železa. Hudobneža je seveda pamet zapustila, a gospodarila je v njem le pregrešna slast po mojej pečenki. Njegove ognjive oči so videle le mene, a ne železa in plazil se je, ko sem jaz le navidez brskal okolo železa, tiho, tiho vse bliže k meni. Nù sedàj mi ne pobegneš, mislil si je in skočil divje na mene, a jaz — frk na streho. železo čap! in stari grešnik se je zvijal v železnej pasti in drl na vse pretege svoj grdi: mijáv, mijáv! — Bodi ti to v plačilo, stari hudobnež!

In tudi otroci, ki so pomorili moje otročiče, prejeli so zaslužen plačilo. Dobra Anica, mala, pridna deklica videla je hudobneže, ko so baš zvrševali grdo dejanje, povedala to njihovim starišem in še ónega popóludne je pela brezovka vsem razposajencem, da ne smejo trpinčiti drobnih ptičkov in jih neusmiljeno pobijati.

Marsikaj sem vže prebil na tem božjem svetu in star sem vže. Po leti vže še, ali po zimi je trda. Kožušček je prelahák, želodček prazen, in tako prebije dokaj béde siromašni vrabec. Kdo bi mu potem zameril, če je časih res malo drzovit in če ukrade kdaj kako zrnce? Saj povrnemo stokrat ljudem take malenkosti! Otročiči bi ne jedli dobrih jabolk, sladkih hrušek in češpelj, če bi mi dreves ne čistili kvarljivih mrčesov. Koliko gosenic, hroščev in drugih kvarljivih žuželk podavi vrabec v vzpomladi. Zatorej usmilite se nas!

Vže mnogo zimo sem preživel, zmrzoval in gladoval, da je bilo joj. A letos je pa še posebno huda nam ptičicam, in kdo vé, če preživim še to zimo. Sneg je pokril vsako stvarco, a mraz je, da mi udje otrpujejo. Pač ne vem, kako dolgo bodem še nosil po tem božjem svetu svoje stare kosti! Vender dosti, gospod, hvala vam za okusni zajutrek, če dovolite, pa še pridem! Sedáj sem zopet malo živ, živ, živ! — začivkal je stari vrabec in odletel.

In hodil je vsakega dne k meni na zajutrek. Predvčerašnjem pa je bil zelo hud mraz in ni ga bilo, mojega gosta. Morda ga tudi več nikdar ne bode?

Otročja pesenca.

Didel didel dájčeka,
Kuže lovi zájčeka,
Oče pa lisičico,
Naših put*) tatičico.

Didel didel dájčeka.
Kuže vjel je zájčeka.
Zajček evili in treptá,
Kuže ž njim domón ceptá.

Didel didel dájčeka,
Kje lisica ájčeka?
Tam za skalo v gózdeku,
Pri visokem hrásteku.

Didel didel dájčeka,
Naj le, naj le ájčeka.
Oče moj jo vže dobí
Z lovsko puško ustrelí!

Didel didel dájčeka,
Nič ni žal mi krájčeka!
Kuže-puta pridna sta
Krajček jesta naj obá!

Didel didel dájčeka,
Putá nese jájčeka,
Jajčeka pa izvalí —
Drobne piške izredí!

Didel didel dájčeka
Mati dajte krájčeka,**)
Krajček kaj lepo diší,
Kúžetu in pútičí.

A. K. S.

*) puta = kokoš.

***) krajček od hleba kos kruha.

Po zimi v hiši.

le bodem jih pozabil, tistih zimskih večerov, ko sem še prebival domá pri svojih stariših. Vi ne veste, otroci! kako je bilo takrat prijetno! Pa če tudi mislite, da veste, povem vam vender-le, da ne veste. Kadar pa bodeste tako veliki, kakor ste zdaj majhni, takrat bodeste pa vedeli.

Kosov Tomaž mi je vže večkrat pripovedoval, kako se mu je prijetno godilo, ko je še kot samosrajčnik letal po hiši, „kozle“ prevračal, sestrico dražil, psička za rep vlekel, materi prádeno (štreno) zmešal, teti preslico prevrnil, očetu črevljarski stol narobe poveznil, đuri odprte puščal, bratcu abecednik razpral (raztrgal)

in Bog si ga vedi kaj še

vse počej-
njal? Saj
znate vi

otroci vse to zdaj mnogo bolje nego-li jaz. Kosov Tomaž se res čudi, kako je mogel takrat tako nagajati in žal mu je bilo, da je mater tolikokrat ujezil, brateca v jok spravil, sestrico užalil, očeta raztogotil. Mravljice mu gredó

pa še zdaj po životu, ko se spomni, da ga je mati večkrat prišla za „sladke“ (saj veste, katere?), oče pa položil časih na njegov najobčutljivejši del tisto tenko stvarco, ki je Tomažka neznansko zaskelala.

Ko se je Tomažek pripravljaj za zakrament sv. po-

kore in ko je gospod katehet razlagal v učilnici, kakšen je čeznatóren kes, tedaj je spoznal Tomažek še le v popolnej meri, da takrat ni imel niti pravega kesanja. Zakaj on se je kesal svoje nagajivosti takrat le zato, ker ga je oče našeskal, in ker ga je bolelo, a ne zato najbolje, ker je Boga razžalil, svojega stvarnika, svojega dobrotnika, od katerega je imel in ima vse dobro in ker Bog zapoveduje, da morajo otroci pridni biti, ako hočejo, da jih ima On rad.

Le poglejte podobico, le, otroci! Kaj ni res lepa? Oče prebira knjigo. Kako modro se drži, kaj nè? Vi se še takó ne znate nè. Tetka prede, ura stoče: tik-tak! tik-tak! kužek dremlje na tleh in gode nekaj, česar pa na podobi ne slišite. In mati? Le poglejte, kako kaže s kazalcem k višku — proti nebu. O Bogcu, o dobrem Bogcu pripoveduje svojemu Jančku, ki jej sedi v naročji. Kako verno po-

sluša malček kakor bi vže vse razumel in znal! In Metka, ta pridna Metka! Zraven stoji, ročici ima skleneni in tako mirno gleda za materino roko, kakor bi jej vže iz roke hotela pobrati vse, kar bode povedala.

In tukaj na podobi vidite samo tisti trenotek, ko delajo, ko se učé in beró in molijo. Kaj pa še le, ko bi vam jaz pokazal sliko, koder jedó in pijó in se igrajo in lepe podobice gledajo in si povesti pripovedujejo. Povitica se smeje raz mizo, jabolka se kotalé po njej, rožiči gledajo iz sklede in smôkve (fige) so nabrane na velikem vencu. Sladkor vsake vrste se blestí od luči, bodisi vže navadni „bombon“ ali redek-bombon, bodisi „kankel-cuker“ ali melisne jagode. Tudi lesenega konjiča s piščalko ne bodete pogrešali in tacega ne na koleščkih, možícev z migajočo brado je kar na izbero in punčike tako lepo napravljene bodo skakale po mizi.

Toda vsega vam ne povem, otroci! Kadar bode zopet sv. Miklavž hodil po svetu in oglasil se tudi pri meni, takrat vas ne bodem pozabil, ako bode le bolj pridni kakor je bil Kosov Tomažek. Pa kesanja ne bode — kar je še glavna stvar!

B.

Podobica.

Malej, nizkej čumnati predli sta mati in hči Marijca. Leščerba je vže jela pojemati, le še krepki udarci ure na steni in pa brneča kolovrata motila sta tišino. Ko bi ne bilo pretemno, zapazili bi v Marijčinih očeh solzé, in ko bi ne vršela kolovrata, slišali bi materine globoke vzdihne. Komú neki so te solzé, komú ti vzdihni? — Oh, žalost se je bila vselila v uborno kočó, odkar je bil odšel domači sin Peter v Bosno nad Turka. V najlepšej dôbi, ko je bil s sestro svoje ubožnej materi najkrepkejša pomoč, vzel ga je kakor blisek z jasnega neba cesarjev klic z drugimi tovariši vred. Kako težko se je ločil Peter od doma, od ljube, vže precej stare matere, ki je od danes do jutri, od ljubeznive sestre, za katero se je baš začela nevarna dôba! A udal se je v voljo Božjo in odšel. Sestra sama zdaj poklada živini, ki jo je on tako pridno oskrboval. In cvetice na vrtu so odcvetele, osipavajo se, in ona je vender mislila, da se povrne, ko ga še pozdravi in obsuje z bujnim evetjem. In zdaj je vse tako mirno, vse tako tiho. Vže pol leta ni niti sluha o Petru. Morda je vže mrtev? Kako je ta strah trgal ljubeče materino srce! Negotove vesti so dohajale z bojišča v vas, sedaj dobre, sedaj slabe. Kaj gotovega ni nihče vedel.

Mati ustavi kolovrat. „Dovolj je, Marijca, béri kaj, preide nama hitreje čas!“ In začela je brati iz Robinzona, kako se je povrnil po tolikih neizgodah v domovino. Oh, in zdi se jej, da je Robinzon njen Peter. „Izvestno, izvestno se povrne tudi Peter, mati, izvestno!“

Zdajci začne biti ura, verižica z utežjo zdrkne na tla, pojemajoča leščerba ugasne.

„Oh,“ zavikne Marijca, „spomin, mati, spomin!“ Začneta moliti in pri Bogu iskati si tolažbe. Če je kedaj Bog uslišal prošnjo nedolžnega srca, kakeršno je bilo srce Marijčino, izvestno usliši tudi Marijco, izvestno se povrne Peter.

Ubogi siroti! Morebiti je ta zadnji up poročilo, da ga ne vidita več na tem svetu . . . .

Pozno jeseni je vže bilo, ko sta sedeli v veži Marijca in mati. Tam doli od mosta pa je prispela tolpa ukajočih mladeničev, ki so se ravnočkar vračali z bojišča. Vse jim je hitelo naproti, tudi Marijca ni bila mej zadnjimi. Oh, in glej, ni ga bilo mej njimi! Le toliko poizvé, da je Peter jedini iz vási ostal na bojišči. Nezavestno odnesó Marijco domóv. In mati, začuvši, da Petra ni, britkostno zaječí, potem pa mirno zaspi, na veke . . .

Komú naj potoži Marijca to dvojno britkost? Zdaj je sama, zapuščena. Oh, Bog moj, prehudo je to za njó . . . J. Kromar.

Listje in cvetje.

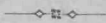
Mati.

Mož módrí, vpraša matere:
Kdo jej otrok najljubši je?
Odgovor mati da takòj:
„Najmlajši to je sinek mój.“

Odmaje módrí mož z glavó
In mater posvari takó:
„Otroci vsi so tvoja krí,
Ljubezni iste vredni vsi.“

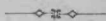
Nasméhne mati se lahnó,
Dé možu modremu takó:
„Najmlajši ta je moj otrok,
Ki dal mi ljubi jih je Bog:

Zató najreč mu treba je,
Skrbí — ljubézni materné,
Da bo na čast Bogú ljudém
In radost maternim očem.“

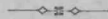
Prstje.

Ta z drevésa
Hruške strésa;
Ta jih meče
V prazne vreče;
Ta na rame
Vrečo vzame;
Ta jo skozi
Vrata vozi;
Ta pa gleda
In — pojéda!

Uganke.

- 1) Povsod s tebjó hodi, pa ti ni treba.
Kaj je to?
- 2) S čim so ljudje v Ljubljani hiše
pokrili?
- 3) Kdo največ trpi, kadar cerkovnik zbolí?
- 4) Kaj je to: Nekaj je nič, a nič je
nekaj?
- 5) Kdo ima glavo težko kakor trup?

Briljant.

(Priobčil Fr. Staufer.)

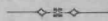
```

a
a a a
a a a a a
b b c c c c c
c c c c c e e f g
g i i i i i i j j j
j k k k k k k k k l l l
l m m n n n n n o o
o o o r r r r r r s
s s s s s t t
t t u u v
v v v
z
    
```

Zaménjajte črke v tem briljantu takó med se-
bój, da se bode čitalo v 13 vrstah 13 besed od
leve proti desnej; a srednja, rekše 7. vrsta naj se
číta tudi od zgoraj nizdolu po sredi posamičnih
besed.

Besede naj značijo: 1. soglasnik; 2. ži-
val; 3. in 4. sadje; 5. goro na Kranjskem; 6. ro-
kodelea; 7. zeló pogumnega in slavnega mornarja;
8. kranjski mesti; 9. ptico; 10. spomin našega
Zveličarja; 11. ribo; 12. žensko imé; 13. soglasnik.

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

Novе knjige in listi.

* Smilje i kivilje. Pjesmice i priče krvatskoj djeci poklanja August Harambašić. — Zagreb 1890. Tisak i naklada Scholza i Kralja. 8°, 107 str. — To je naj-novejša jako lična knjižica za hrvatsko mladino. Knjižica obsega 35 pesence in 12 pripovedek. Da so pesence povsem prikladne za otroke hrvatske narodnosti, to nam priča vže ime pesnikovo. Hrvatski i nam sosedni pesnik gosp. August Harambašić poznat je kot jeden najboljših pisateljev za hrvatsko mladino. Njegove mične, uprav v otroškem duhu pisane pesence prikupijo se vsacemu, kdor koli jih čita. Tudi njegove pripovedke pisane so v lahko umevnej hrvaščini in so zdravega jedra. Mi smo vže več Harambašićevih mičnih povestic prinesli v slovenskej prestavi v našem „Vrtci“, pa bomo o priložnosti še katero preveli na naš jezik, da se tudi naša slovenska mladina seznanj s tem odličnim hrvatskim pisateljem. Ker so pesence in pripovedke pisane v lahko umevnej hrvaščini, priporočamo to mično knjižico tudi našej slovenskej mladini v obilo naročevanje. Dobiva se v tiskarni Scholza i Kralj u Zagrebu.

* Zimska priča napisao Vladimir Borotka. Zagreb 1890. — Tisek in založba Scholza i Kralja u Zagrebu. 8°. 60 str

* Božičnica „Hrvatske.“ God. 1890. Uredio dr. Mile Starčević. — Zagreb 1891. Tisek in založba Scholza i Kralja. 8°. 99 str. (Cena 30 kr.)

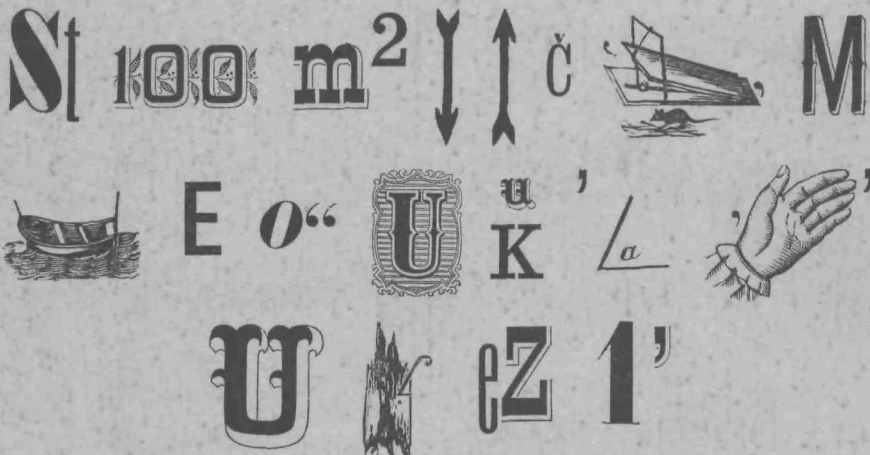
Rešitev rebusa v 1. „Vrtčevem“ listu:

Ob nastopu novega leta vsem naša naj-prisrčnejša voščila!

Prav so ga rešili: Gg. J. Inglič, nadučitelj v Idriji; Teod. Weinhard, nadučitelj na Dornovi blizu Ptuja; M. Rant, nadučitelj na Dobrovi; Jos. Korošec, učitelj v Škocijanu pri Turjaku; Gregorij Koželj, učitelj pri sv. Gothardu; Anton Žnidaršič v Il. Bistrici; Florijan Kalinger, učitelj na Radovici; Fr. Lavtizar, učitelj, pripravnik; Ognjeslav Mercina v Šmartnu ob Savi; Jarnej Pirc in Filip Vidie v Idriji; Aleks. Ličan, realec in Kajetan Feigel, gimnazijec v Gorici; Jakob Rabusa in Gvido Sernee, dragošolca v Celji; Rudolf in Viktor Andrejka, učenca v Ljubljani; Emerik Triller, učenec v Rudolfovem; Anton Grum, učenec 5. razreda v Idriji; Leon Mencinger, učenec v Krškem; Dragotin Koderman, učenec v Frankolovem (Štir.); Dorko Ferjančič in Fran Žužek, učenca v Ljubljani; Marko Bajuk, Josip Gršič, Martin Gozenca in Marko Režek, učenci na Radovici. — Amalija in Ivana Šket v Dramljah (Štir.); Helena in Elizabeta Leben v Horjulu; Ida Kosem v Medvodah; Marija Schweiger, kuharica, Dorca Kalinger, Mara in Nuzika Šavor, cerkvene pevke na Radovici; Zalka Potočnik v Sori; Ana Vidmar, učenka na Tinji (Štir.); Marija in Leopoldina Rantova in Angela Kopač na Dobrovi pri Ljubljani; Paylina Tomšič, učenka 6. razreda v Ljubljani; Lini, Lori, Mili in Justina Kaliger, učenke pri sv. Križi pri Kostanjevici; Josipina Koderman, učenka v Frankolovem (Štir.).

Rebus.

(Priobčil F. Stegnar.)

(Rešitev in imena rešilcev v prihodnjem listu.)

„Vrtec“ izhaja 1. dne vsacega meseca in stoji za vse leto 2 gid. 60 kr., za pol leta 1 gid. 30 kr. Napis: Upravništvo „Vrtčev“, mesni trg, šte. 23 v Ljubljani (Laibach).

Izdajatelj, založnik in urednik **Ivan Tomšič**. — Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.